

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

ISI sp. z o.o.
ul. Bartycka 18
00-716 Warszawa
(dalej „Dzierżawca” lub „Operator”)

**Towarzystwo Budownictwa
Społecznego Marki sp. z o.o.**
ul. Kasprzaka 29/31 bud. 1 lok. 4
01-234 Warszawa
(dalej „Wydzierżawiający” lub
„Udostępniający”)

DECYZJA DHRT.WWM.6171.288.2016.

Po rozpatrzeniu wniosku Operatora z dnia 9 listopada 2016 r. (dalej „Wniosek”) o wydanie decyzji w sprawie zmiany Umowy dzierżawy zawartej w dniu 25 września 2006 r. pomiędzy Operatorem a Udostępniającym (dalej „Umowa”), poprzez dostosowanie jej postanowień do treści powszechnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2062, z późn. zm., dalej „ustawa o wspieraniu rozwoju”), tj. w zakresie zniesienia przewidzianej w Umowie odpłatności za dostęp do nieruchomości i budynku, w celu zapewnienia telekomunikacji w budynku,

na podstawie art. 22 ust. 1 w związku z art. 24a ust. 1 i ust. 2 oraz art. 30 ust. 3a, 3b oraz ust. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm., dalej „kpa”) w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm., dalej „Pt”):

- I. zmieniam § 2 pkt 3 Umowy, poprzez jego wykreślenie,**
II. zmieniam § 3 pkt 1 Umowy, poprzez nadanie mu nowego, następującego brzmienia:

”

1. Dostęp, o którym mowa w § 1 pkt 1 niniejszej umowy jest nieodpłatny.”

- III. zmieniam § 3 pkt 2 Umowy, poprzez nadanie mu nowego, następującego brzmienia:**

”

2. Dzierżawca zobowiązany jest do:

- a. ponoszenia kosztów związanych z wykonywaniem uprawnień wynikających z niniejszej Umowy,
- b. zwrotu Wydzierżawiającemu wydatków, które Wydzierżawiający poniesie w związku z wykonywaniem przez Dzierżawcę uprawnień wynikających z niniejszej Umowy.”

IV. zmieniam § 3 pkt 3 Umowy, poprzez nadanie mu nowego, następującego brzmienia:

”

3. Wydzierżawiający umożliwi Dzierżawcy dostęp do instalacji elektrycznej w tym również do zainstalowania podlicznika. Strony rozliczać będą zużycie energii elektrycznej na podstawie wskazań podlicznika, a zwrot tych kosztów następować będzie w oparciu o przedstawione Dzierżawcy dokumenty księgowe w terminie 7 dni od dnia otrzymania dokumentów księgowych przez Dzierżawcę.”

V. Załącznik nr 1 traci swą moc,

VI. pozostałe postanowienia Umowy pozostają bez zmian.

Na podstawie art. 206 ust. 2aa w związku z art. 206 ust. 2 pkt 6 Pt decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

UZASADNIENIE

1. Uzasadnienie podstawy prawnej żądania Operatora

Pismem z dnia 9 listopada 2016 r. (data wpływu do Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej „UKE” dnia 14 listopada 2016 r.) Operator zwrócił się do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej „Prezes UKE”) o wydanie decyzji zmieniającej Umowę, poprzez wykreślenie z treści Umowy zapisów dotyczących obowiązku uiszczania na rzecz Udostępniającego opłat za najem powierzchni przeznaczanej pod instalację telekomunikacyjną oraz pobierania przez Udostępniającego zryczałtowanej opłaty za pobór energii elektrycznej (§ 3 pkt 3 Umowy).

We Wniosku Operator wskazał, że Umowa nie odpowiada treścią art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju. Operator wskazał, że Umowa przewiduje opłatę za najem powierzchni w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) netto oraz opłatę ryczałtową za pobór energii elektrycznej w wysokości 79,48 zł (słownie: siedemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy) brutto według załącznika do Umowy. Wobec niepodjęcia przez Udostępniającego negocjacji w przedmiocie zmiany Umowy Operator wniósł do Prezesa UKE, by ten decyzją zmienił Umowę, w celu osiągnięcia zgodności Umowy z przepisami ustawy o wspieraniu rozwoju.

2. Ocena dopuszczalności złożenia Wniosku przez Operatora

Z art. 21 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju (stosowanego w sprawie odpowiednio) wynika, że przedsiębiorca telekomunikacyjny może złożyć do Prezesa UKE wnioski o wydanie decyzji w przedmiocie zmiany umowy o dostępie, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju wtedy, gdy wcześniej wystąpił do drugiej strony umowy o zawarcie aneksu zmieniającego treść umowy, a następnie wystąpiła jedna z trzech okoliczności, wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju.

Prezes UKE ustalił, że:

- 1) Operator jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym (źródło: rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych, wpis nr 6394),
- 2) Udostępniający nie jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym (brak wpisów w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych),
- 3) w dniu 26 września 2006 r. Operator i Udostępniający zawarli Umowę. Z § 1 Umowy wynika, że reguluje ona kwestię dotyczącą dostępu Operatora do nieruchomości, w tym do budynku zarządzanego przez Udostępniającego, w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Oznacza to, że Umowa określa warunki dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, a Operator i Udostępniający, jako jej strony, mogli zmienić Umowę.

Każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie zmiany treści umowy o dostępie w przypadku:

- 1) niepodjęcia negocjacji w sprawie zmiany umowy,
- 2) odmowy zmiany umowy,
- 3) braku zmiany treści umowy o dostępie pomimo upływu 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej zmianę (art. 21 ust. 2 w związku z art. 30 ust. 5 pkt 1 ustawy o wspieraniu rozwoju).

Prezes UKE ustalił, że:

- 1) negocjacje w sprawie zmiany Umowy trwały co najmniej od dnia 23 września 2016 r., tj. od daty pisma którym Udostępniający odpowiedział na pismo Operatora z dnia 15 września 2016 r. wzywające do przeprowadzenia postępowania ugodowego odnośnie zmiany Umowy;
- 2) pismem z dnia 9 listopada 2016 r. Operator złożył do Prezesa UKE Wniosek (data wpływu do UKE: 14 listopada 2016 r.).

Ziściła się tym samym przesłanka, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju. Operator był więc uprawniony do złożenia Wniosku i skutecznego zainicjowania postępowania przed Prezesem UKE.

Odnosząc się do twierdzeń Udostępniającego przedstawionych w piśmie z dnia 18 stycznia 2018 r., iż Operator nie negocjował z Udostępniającym postanowień zawartych w aneksie, należy wskazać, że zebrany materiał dowodowy potwierdza fakt przeprowadzenia negocjacji, świadczą o tym pismo Operatora z dnia 15 września 2016 r., na które Udostępniający odpowiedział pismem z dnia 23 września 2016 r. Pismo Operatora dotyczyło zmiany umowy poprzez usunięcia opłat za dzierżawę przestrzeni oraz zmiany rozliczeń za energię elektryczną z uwagi na „powstałe rozbieżności w zakresie wysokości poniesionych opłat”. Zatem Prezes UKE nie może przyznać racji twierdzeniom Udostępniającego, iż nie były przeprowadzane negocjacje zmiany postanowień Umowy, zaproponowanych w aneksie przez Operatora.

3. Uzasadnienie podstawy prawnej prowadzonego postępowania

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt, postępowanie przed Prezesem UKE prowadzone jest na podstawie przepisów kpa ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy o wspieraniu rozwoju.

Podstawą rozstrzygnięcia Wniosku jest art. 24a ust. 1 i ust. 2, art. 22 ust. 1, art. 30 ust. 3a, 3b, ust. 5 ustawy o wspieraniu rozwoju.

Jak wynika z art. 24a ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, wydając decyzję zmieniającą umowę na wniosek uprawnionej strony, Prezes UKE stosuje odpowiednio przepisy art. 19 i art. 21-24 ustawy o wspieraniu rozwoju.

Odpowiednie stosowanie wiąże się w tym wypadku z koniecznością uwzględnienia tylko tych przepisów, których możliwość zastosowania nie wyłączają przepisy art. 30 ustawy o wspieraniu rozwoju, i to przy dokonaniu niezbędnych modyfikacji ich treści.

Przedsiębiorca telekomunikacyjny, składając wniosek o wydanie decyzji zmieniającej treść umowy o dostępie do nieruchomości, w tym do budynku, wyznacza zakres prowadzonego następnie postępowania administracyjnego. Operator we Wniosku określił zakres postępowania, tj. wniósł o wydanie przez Prezesa UKE decyzji zmieniającej Umowę, poprzez zniesienie opłat ponoszonych przez Operatora z tytułu dostępu do nieruchomości i do budynku Udostępniającego oraz opłat ryczałtowych za energię elektryczną.

4. Uzasadnienie motywów rozstrzygnięcia

Przy dokonywaniu zmiany warunków dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, Prezes UKE wziął pod uwagę przedstawione w toku postępowania stanowiska Stron, kierując się jednocześnie kryteriami określonymi w art. 22 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, tj. koniecznością zapewnienia niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu.

Zasada proporcjonalności oznacza, że obowiązki ustalone w ramach decyzji administracyjnej, muszą być „odpowiednie i konieczne do osiągnięcia celów, których realizacja dopuszczalna jest przy pomocy danej regulacji. Przy czym w razie istnienia kilku odpowiednich środków należy wybrać te, które są najmniej uciążliwe, nadto nałożone obciążenia muszą pozostawać w odpowiednim stosunku do zamierzonych celów” (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 lipca 1989 r. w sprawie 265/87, ECLI:EU:C:1989:303). Przed zastosowaniem konkretnego środka trzeba więc ocenić najpierw, czy nie istnieje alternatywa w postaci środka mniej surowego. Ocena konieczności i zakresu działania należy do kompetencji organu, który weryfikuje przesłanki przewidziane w przepisach. Zasada proporcjonalności jest zawsze związana ze specyficznymi i konkurencyjnymi interesami. Dlatego też ustalając warunki dostępu Prezes UKE dobrał takie środki, które z jednej strony będą gwarantowały realizację uprawnień przysługujących Operatorowi, z drugiej zaś będą możliwie najmniej uciążliwe dla Udostępniającego. Także postanowienia dotyczące zabezpieczenia praw Udostępniającego zostały skonstruowane tak, by zapewnić Udostępniającemu należyłą ochronę jego interesów, lecz nie obciążać Operatora ponad miarę.

Realizacja wymogu zapewnienia niedyskryminacyjnych warunków dostępu wiąże się z tym, by Prezes UKE nie ustalał warunków dostępu w sposób zasadniczo odmienny od tych, jakie są ustalone w innych podobnych przypadkach (tak: S. Piątek, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2013, s. 249-250). Dlatego też Prezes UKE, wydając rozstrzygnięcie w sprawie, miał na względzie to, jakie warunki dostępu były ustalane w podobnych przypadkach, przy czym wziął pod uwagę interes obu stron postępowania. Operator uzyskał prawo nieodpłatnego dostępu do nieruchomości, w tym do budynków oraz eksploatację sieci teleinformatycznej z uwzględnieniem jednak praw Udostępniającego.

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Prezes UKE stwierdził, że strony w Umowie ustaliły warunki dostępu Operatora do nieruchomości i znajdującego się na niej budynku stanowiącego własność Udostępniającego i właścicieli wyodrębnionych w Budynku lokali.

We wniosku o podjęcie negocjacji w sprawie zmiany Umowy Operator zaproponował usunięcie obowiązku uiszczania opłat za dostęp do budynku Udostępniającego oraz opłat ryczałtowych za energię elektryczną, argumentując, że zgodnie z brzmieniem ustawy o wspieraniu rozwoju jest on nieodpłatny. Udostępniający podjął negocjacje jednakże nie zgodził się na usunięcie części Umowy o których usunięcie wniósł Operator.

Art. 30 ust. 3a ustawy o wspieraniu rozwoju wprost określa, że dostęp, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju jest nieodpłatny. Zatem, za zapewnienie dostępu do nieruchomości, w tym do budynku lub do wskazanych w ustawie o wspieraniu rozwoju elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, podmiot zobowiązany do zapewnienia dostępu, ze względu na brak podstaw prawnych, nie ma prawa naliczać żadnych opłat lub wynagrodzeń. Stanowisko to potwierdza również doktryna: „Dostęp, o którym mowa w wyżej wymienionych ust. 1 i ust. 3, jest bezwzględnie nieodpłatny, co wynika bezpośrednio z treści art. 30 ust. 3a u.w.u.s.t. (...)” (Jakub Mazurkiewicz, LEX, komentarz praktyczny, ABC nr 120335).

W konsekwencji Udostępniający nie może pobierać żadnych opłat lub wynagrodzeń za wyrażenie zgody i umożliwienie przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu realizacji przysługującego mu prawa dostępu, rozumianego jako stały dostęp w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych (a nie jedynie jednorazowe dopuszczenie operatora telekomunikacyjnego do nieruchomości w celu wybudowania infrastruktury) na podstawie art. 30 ustawy o wspieraniu rozwoju. Zatem, przedmiotowy dostęp, pojmowany jako realizacja obowiązku nałożonego na podmioty wskazane w art. 30 ustawy o wspieraniu rozwoju i skorelowane z nim prawo domagania się przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego tego dostępu, na podstawie omawianych przepisów jest bezpłatny. Dostęp ten należy rozumieć nie tylko jako prawo do budowy instalacji telekomunikacyjnej na terenie budynków, ale również jako prawo jej eksploatacji. Przepis art. 30 ust. 3a ustawy o wspieraniu rozwoju ma za zadanie zapobiegać stosowanej dość często przez podmioty zobowiązane praktyki pobierania, czy to jednorazowych, czy to cyklicznych opłat za samo wyrażenie zgody na udostępnienie nieruchomości lub budynku, kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego. W opinii Prezesa UKE są to praktyki, które stanowią poważną przeszkodę w realizacji inwestycji polegających na wykonywaniu nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, a przepis art. 30 ust. 3a ustawy o wspieraniu rozwoju ma za zadanie im przeciwdziałać.

Kierując się powyższą interpretacją Prezes UKE zmienił § 3 Umowy poprzez wprowadzenie nowego zapisu o nieodpłatnym dostępie do budynku i nieruchomości. Zmiana ta usuwa obowiązek wnoszenia przez Operatora zarówno miesięcznych opłat w wysokości 300 złotych plus należny podatek VAT.

Przypomnieć należy, że zgodnie z § 3 pkt 1, 2, 3, Umowy w jej aktualnym brzmieniu Operator zobowiązany jest do ponoszenia miesięcznej opłaty w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) netto oraz opłaty ryczałtowej za pobór energii elektrycznej w wysokości 79,48 zł (słownie: siedemdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy), oznacza to, że strony

przewidziały w Umowie „opłaty za dostęp” w formie pieniężnej. Obie wyżej wymienione opłaty eliminują nowe postanowienia wskazane w § 3 pkt 1, 2 i 3.

W związku z powyższym, należy wskazać, iż stanowisko Operatora, jak i Udostępniającego są częściowo słuszne. Należy zgodzić się z Operatorem, który wnioskuje o usunięcie opłaty za dostęp do nieruchomości i budynku. Słuszność ma też Udostępniający, który wymaga pokrywania przez Operatora wydatków i kosztów, które ponosi Udostępniający w związku z zapewnieniem dostępu do nieruchomości i budynku Operatorowi. Dlatego też Prezes UKE wziął pod uwagę stanowiska obu Stron postępowania i usunął obowiązek dokonywania przez Operatora miesięcznych opłat w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) netto, jednakże jednocześnie, ze względu na konieczność zapewnienia niedyskryminacyjnych obowiązków dostępu do budynku i nieruchomości, nałożył na Operatora obowiązek ponoszenia kosztów związanych z wykonywaniem uprawnień wynikających z Umowy oraz zwrotu Udostępniającemu wydatków, które poniesie w związku z wykonywaniem przez Operatora uprawnień wynikających z Umowy.

Należy jednocześnie nadmienić, że ustawowe zwolnienie z opłat za dostęp, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, oznacza w istocie brak możliwości uzyskania przed podmiot udostępniający dochodów z tytułu dostępu do nieruchomości/budynku. Tę okoliczność trzeba jednak odróżnić od sytuacji, gdy w wyniku realizacji dostępu przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego podmiot zobowiązany ponosi dodatkowe koszty z tym związane. W myśl bowiem art. 30 ust. 3b ustawy o wspieraniu rozwoju, w przypadku uzyskania dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju, przedsiębiorca telekomunikacyjny ponosi koszty:

- 1) związane z udostępnieniem nieruchomości w celu wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku albo doprowadzenia do budynku przyłącza telekomunikacyjnego lub wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, w tym przywrócenia stanu pierwotnego,
- 2) utrzymania udostępnionego przyłącza, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub całości lub części kabla telekomunikacyjnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Operator nie może być w całości zwolniony z rozliczeń z Udostępniającym. Przedsiębiorca telekomunikacyjny ponosi bowiem koszty związane z udostępnieniem nieruchomości oraz budynków. Dotyczy to wszystkich kosztów związanych z realizacją inwestycji telekomunikacyjnej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego (*a contrario* art. 30 ust. 3b ustawy o wspieraniu rozwoju). Powyższy przepis należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca telekomunikacyjny (tu: Operator) w związku z realizacją przedmiotowego prawa dostępu w ramach art. 30 ustawy o wspieraniu rozwoju, ponosi koszty związane z udostępnieniem nieruchomości oraz utrzymaniem udostępnionego przyłącza, instalacji, całości lub części kabla. Przez przywołane koszty należy rozumieć wszystkie koszty związane z realizacją inwestycji telekomunikacyjnej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Można wśród nich wyróżnić koszty, które bezpośrednio obciążają przedsiębiorcę telekomunikacyjnego i koszty, które ponosi Udostępniający w związku z realizacją inwestycji i eksploatacją sieci przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, a które, zgodnie z brzmieniem art. 30 ust. 3b ustawy o wspieraniu rozwoju, przedsiębiorca telekomunikacyjny jest zobowiązany zwrócić Udostępniającemu. Operator jest więc zobowiązany zwrócić Udostępniającemu wydatki, których normalnie Udostępniający by nie

poniósł (np. opłata za zużytą energię elektryczną), gdyby nie realizacja przez Operatora inwestycji i eksploatacja sieci.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE niniejszą decyzją dodał pkt 2 do § 3 Umowy, w którym zobowiązał Operatora do ponoszenia kosztów związanych z wykonywaniem uprawnień wynikających z Umowy (lit. a), jak i zwrotu Udostępniającemu wydatków, które Udostępniający poniesie w związku z wykonywaniem przez Operatora uprawnień wynikających z niniejszej umowy (lit. b) m.in. eksploatacją, konserwacją i modernizacją czy wymianą instalacji telekomunikacyjnej.

Prezes UKE uznał, iż zasadnym będzie wprowadzenie postanowienia, które przewiduje zwrot Udostępniającemu wydatków (ale bez określenia ich konkretnej wysokości), które Udostępniający może ponieść (bądź poniesie) np. w związku z modernizacją sieci przez Operatora. W tym względzie Prezes UKE, mając na uwadze zasadę niedyskryminacji, dokonał zmiany Umowy zgodnie z analogicznymi warunkami w zakresie rozliczeń jakie stosuje w decyzjach administracyjnych rozstrzygających wszystkie spory pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi ubiegającymi się o dostęp z art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju a podmiotami zobowiązanymi do zapewnienia takiego dostępu.

Koszty podlegające zwrotowi powinny w każdym wypadku pozostawać w adekwatnym związku z faktem korzystania przez Operatora z nieruchomości i budynku zarówno w zakresie tego, na co Udostępniający ponosi wydatki, jak i tego, czy wysokość tych wydatków nie spowoduje, że ich zwrot przez Operatora spowoduje bezpodstawne wzbogacenie Udostępniającego.

Biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Prezes UKE wnikliwie i kompleksowo zbadał wszystkie okoliczności faktyczne związane z niniejszą sprawą, zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej i oficjalności (art. 7 kpa i art. 77 kpa) oraz zasadami pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa (art. 8 kpa).

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 206 ust. 2aa w zw. z art. 206 ust. 2 pkt 5 Pt decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu. Oznacza to, że pomimo ewentualnego złożenia przez którąkolwiek ze Stron odwołania zgodnie z poniższym pouczeniem, decyzja będzie podlegała wykonaniu. Wstrzymanie wykonalności decyzji może nastąpić wyłącznie w trybie art. 479⁶³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 155, dalej „kpc”), a więc postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydanym na wniosek Strony, która wniosła odwołanie, o ile zachodzi niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.

POUCZENIE

Od decyzji Stronom przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji (art. 206 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 Pt w związku z art. 479⁵⁸ § 1 kpc).